Stormachtige workshop Avans hogeschool social work

Geplaatst op 18 januari 2018

18 januari... Code rood ga ik dapper de weg op van Leeuwarden naar den Bosch. Weinig wind hier maar in de polder... Pfff het regent vrachtwagens.

Toch maar even bellen want op de radio hoorde ik dat in den Bosch de mensen over straat waaiden. Besloten nog maar een stukje door te rijden. Meeste vrachtwagens staan inmiddels op de vluchtstrook of liggen in de berm.

De windstoten worden sterker maar ik ben er ook bijna. Kwartiertje nog en dus precies op tijd.

Maar die laatste kilometers tot aan den Bosch bleken nog meer vertraging op te leveren dan omvallende vrachtwagens.

Dus alsnog, in stijl, te laat!
Had al even gebeld om te laten weten dat ik het niet ging redden. En dat bleek voor veel studenten ook zo te zijn. En dat de studenten die wel aanwezig waren misschien beter ergens anders aan konden haken. Bleek tegelijkertijd een workshop taboe doorbreken rondom huiselijk geweld waar ze heen konden. Mooi want daar kan ik wel bij aansluiten.

Drie kwartier te laat kwam ik aan... Snel naar de wc en op naar de andere workshop. Maar nee, de dame die mij op had gehaald zei... De studenten waren duidelijk. Jij bent van zover gekomen en bent onderweg. Zij wachten op jou, ze hebben zich opgegeven voor jouw workshop dus die willen ze volgen.

Geen druk verder.

Aangekomen bij het lokaal bleken er inderdaad nog 4 studenten te zitten. Eentje werd net gebeld door haar vader en werd opgehaald. Met de overige 3 ben ik naar een soort hippie kantine gegaan. Knus en informeel aan een tafeltje.
We hadden nog maar 3 kwartier over en zijn vlot aan de slag gegaan. Maar in 3 kwartier vertellen over bijna veertig jaar aan ervaring en bijbehorende tips en meer… Lastig.

Maar het ging als vanzelf. Ik heb eerst zelf maar eens een vraag gesteld om te zien wat voor vlees ik in de kuip had.
Waarom heb jij juist voor deze opleiding gekozen? Wat maakt dat jij graag hulpverlener wilt worden?

Ik kreeg mooie antwoorden die mij het gevoel gaven dat deze dames om de juiste redenen deze opleiding hadden gekozen. En ook al waren het wat betreft leeftijd, stijl en achtergrond 3 heel verschillende dames denk ik dat ze alle 3 een goede kans maken om goede hulpverleners te worden. Waarom?
Nou omdat ze mij op mijn gemak stelden, omdat ze open waren over hun eigen ervaring met zorg, omdat ze luisterden en alle 3 zichzelf bleven. Als je die basis al hebt dan ben je halverwege de storm en kan je wat mij betreft doorrijden.

Ook hun zelfkennis over eigen krachten en uitdagingen. Niet iedereen had die opdracht (in dezelfde vorm) op school gehad maar allen konden zichzelf objectief bekijken.

Voor mij is dat waardevol want dat geeft mij hoop dat ze mijn tip ter harte nemen. Namelijk, jezelf zijn op je werk. Ervoor zorgen dat je meedenkt met de cliënt en niet denkt voor de cliënt door het geven van goedbedoelde adviezen en tips.

Ook dat je, wanneer je merkt dat er geen klik is tussen jou en de cliënt of vermoed dat de cliënt zich niet op zijn gemak voelt bij je, ervoor zorgt dat je het bespreekbaar maakt. Het ongemakkelijk gevoel dat een cliënt kan hebben jou misschien te kwetsen haal je bij de cliënt weg. Zoals de aanwezige docent ook zei… Je kan ook kennismaken en allebei een nachtje erover slapen.
En inderdaad waarom niet? Is een klik binnen hulpverlening niet bijna even belangrijk als bij een relatie?

Ik heb een heleboel verteld over mijn leven in de jeugdzorg en over de worstelingen als moeder met kinderen in de jeugdhulpverlening. Het feit dat je doordat je geen ” normale jeugd” in een gezin gehad hebt soms helemaal niet weet hoe je dingen aan moet pakken. Dat je veel leert wanneer je op straat en in de opvang en ggz leeft maar niet over het “gewone” leven.

Één van de studenten koppelde aan het eind nog terug dat ze zo onder de indruk was dat ik zo open over alles vertelde. Dat ze eigenlijk een beetje gênant vond hoeveel of hoe snel zij en anderen klaagden terwijl dat in vergelijking toch wel meeviel.
Ik heb haar uitgelegd dat het wegen van elkaar ervaringen niet handig is. Pijn en verdriet kan je niet vergelijken. Dat is haast niet meetbaar. En er mag ruimte zijn voor alle soorten pijn. Elke persoon heeft een andere pijngrens en dat geldt ook voor de emotionele pijngrens.

Toch heeft zij mij hiermee aan het denken gezet. Want wat maakt nou dat ik, figuurlijk, in mijn blote kont ga staan? Wat maakt dat ik mij kwetsbaar op wil stellen?

Dat is verandering. Ik wil zo graag mensen inspireren om anders te denken en anders te doen. Het menselijke in de zorg voorop hebben. En niet altijd geld en tijd en dichte deuren die de boventoon voeren. Mensen die gelukkig zijn met hun werk en trots naar huis gaan omdat ze een verschil hebben gemaakt of die ingang hebben weten te vinden. Dat zijn mensen die het in zich hebben anderen te helpen.

Dat deze mensen later in een gezin komen, terugdenken aan onze drie kwartier en denken... Dit ga ik zo aanpakken! Dat deze ervaring maakt dat ze vaker met ervaringsdeskundige mensen in gesprek gaan en blijven leren en ontwikkelen.

Dus ik hoop dat mensen open leren zijn over hun kwetsbaarheden en hun levenservaring willen delen. Hoe meer dat gedaan wordt hoe meer we taboe kunnen doorbreken.

Meer artikelen over de thema's met trefwoorden:

Thema's: Kwaliteit jeugdzorg